

OSD 7/15

ORZECZENIE
OKRĘGOWEGO SĄDU DYSCYPLINARNEGO
OKRĘGOWEJ IZBY RADCÓW PRAWNYCH

z dnia 4 maja 2015 r.

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izbie Radców Prawnych
w składzie:

Przewodniczący: r. pr. Anna Michnicka –Dziewurska

Sędziowie: r. pr. Laura Mnich (sprawozdawca)

r. pr. Andrzej Kras

Protokolant: apl. radc. Maciej Kuliński

przy udziale Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego: r. pr. Sylwia Wiązowska - Grehl

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 16 marca 2015 r., w dniu 1 kwietnia 2015 r. oraz w dniu 29 kwietnia 2015 r. sprawy ze skargi na radcę prawnego o popełnienie czynów podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej

obwinionej o to, że:

- w pozwie z dnia 09.11.2010 r. błędnie oznaczyła pozwanego w osobie dłużnika w prowadzonej przez nią z pełnomocnictwa Pana sprawy o zapłatę kwoty 55 937,32 zł;
- błędnie oznaczyła dochodzone w ww. pozwie z dnia 09.11.2010 r. kwoty mimo przekazania wszystkich wymaganych dokumentów będących podstawą do prawidłowego określenia kwoty roszczenia;
- błędnie wyliczyła w ww. pozwie z dnia 09.11.2010 r. roszczenie odsetkowe od dochodzonej kwoty roszczenia podstawowego,
- w okresie od dnia 09.05.2011 r. do dnia 02.03.2012 r. dopuściła się nieuzasadnionej zwłoki wynoszącej 9 miesięcy w podejmowaniu jakichkolwiek czynności procesowych w postępowaniu egzekucyjnym, czym naraziła swojego klienta na brak możliwości zaspokojenia się w stosunku do dłużnika oraz poniesienia dalszych, nieuzasadnionych kosztów postępowania egzekucyjnego,
- w okresie od dnia 16.04.2010 r. do dnia 21.03.2012 r. tj. od udzielenia pełnomocnictwa do jego wypowiedzenia, nie przekazywała rzetelnej i pełnej informacji o błędzie jaki został przez nią popełniony przy składaniu pozwu, jak również dotyczącej zawieszenia postępowania egzekucyjnego bez podania przyczyny tej czynności,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65), w związku z art.1, art. 6 ust 1, art. 10, art. 27 ust. 2 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

ORZEKA

1. Obwinioną r.pr. [redacted] uznaje za winną popełnienia w okresie od 09.11.2010 r. do 21.03.2012 r. czynów opisanych powyżej i za to na podstawie art. 65 ust. 1 pkt 3a ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65.), w zw. z art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego wymierza karę pieniężną w wysokości 10 000 zł (słownie dziesięć tysięcy złotych),

2. Na podstawie art. 65 ust. 2a ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65.) w zw. z art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego orzeka zakaz patronatu na okres 2 lat.

3. Na podstawie art. 70⁶ ust. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65.) obciąża radcę prawnego [redacted] kosztami postępowania w kwocie 3047,50 zł na rzecz Okręgowej Izby Radców Prawnych [redacted]

Laura Mucha *Aleksandra Jędrzej* *Sudnia Kras*

Sygn. akt: OSD 7/15

Uzasadnienie

Na podstawie skargi z dnia 10 grudnia 2012 r. Pana [REDAKTOWANO] na działania radcy prawnego [REDAKTOWANO], Zastępcy Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] dochodzenie w sprawie dopuszczenia się przez wymienionego radcę prawnego przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 1, art. 6, art. 10, art. 28 ust. 5 oraz 27 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Postanowieniem z dnia 21 sierpnia 2013 r. Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego OIRP [REDAKTOWANO] przedstawił radcy prawnemu [REDAKTOWANO] zarzut naruszenia zasad etyki radcy prawnego polegający na zaniechaniu bezpośredniego obowiązku komunikacji z klientem, sprawozdawczości i niezwłocznego wydania wyników pracy, jak również wyboru najpewniejszej drogi i unikania szkód, tj. popełnienia przewinienia dyscyplinarnego określonego w art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 6 lipca 1982 r. o radcach prawnych (Dz.U. 2002, Nr 123 poz.1059 ze zm), dalej zwanej „ustawą o radcach prawnych” w związku z art. 1, art. 6, art. 10, art. 28 ust. 5 oraz art. 27 ust. 2 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W dniu 5 września 2013 r. został złożony wniosek o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego przeciwko radcy prawnemu [REDAKTOWANO] do Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego, który to wniosek Zastępcy Rzecznika uzupełnił w dniu 19.01.2014 r. na podstawie art. 68¹ ust. 1 ustawy o radcach prawnych. W przedmiotowym wniosku zarzucił on obwinionej że:

- w pozwie z dnia 09.11.2010 r. błędnie oznaczyła pozwanego w osobie dłużnika [REDAKTOWANO] w prowadzonej przez nią z pełnomocnictwa Pana [REDAKTOWANO] sprawy o zapłatę kwoty 55 937,32 zł;
- błędnie oznaczyła dochodzone w ww. pozwie z dnia 09.11.2010 r. kwoty mimo przekazania wszystkich wymaganych dokumentów będących podstawą do prawidłowego określenia kwoty roszczenia;
- błędnie wyliczyła w ww. pozwie z dnia 09.11.2010 r. roszczenie odsetkowe od dochodzonej kwoty roszczenia podstawowego,
- w okresie od dnia 09.05.2011 r. do dnia 02.03.2012 r. dopuściła się nieuzasadnionej zwłoki wynoszącej 9 miesięcy w podejmowaniu jakichkolwiek czynności procesowych w postępowaniu egzekucyjnym, czym naraziła swojego klienta na brak możliwości zaspokojenia się w stosunku do dłużnika oraz poniesienia dalszych, nieuzasadnionych kosztów postępowania egzekucyjnego,

- w okresie od dnia 16.04.2010 r. do dnia 21.03.2012 r. tj. od udzielenia pełnomocnictwa do jego wypowiedzenia, nie przekazywała rzetelnej i pełnej informacji o błędzie jaki został przez nią popełniony przy składaniu pozwu, jak również dotyczącej zawieszenia postępowania egzekucyjnego bez podania przyczyny tej czynności,

tj. o popełnienie przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust. 1 pkt. 2 ustawy o radcach prawnych, w związku z art.1, art. 6, art. 10, art. 27 ust. 2 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, wnosząc o wymierzenie jej na zasadzie określonej w art. 65 ust 1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych – kary upomnienia.

W toku dochodzenia obwiniona złożyła wyjaśnienia na piśmie z dnia 06.08.2013 r. w których podniosła iż uznaje jedynie błąd pełnomocnika w kwestii niewłaściwego oznaczenia nazwiska jednego z dłużników na etapie sporządzania pozwu do Sądu Rejonowego [REDAKTURA] w elektronicznym postępowaniu upominawczym

W wyjaśnieniach z dnia 06.08.2013 r. obwiniona wskazała iż nie zaprzecza ona iż wystąpił błąd w zakresie oznaczenia jeden ze strony pozwanej, błąd w nazwisku. Potwierdziła także iż nigdy nie spotkała się z klientem ponieważ jej współpracownicy o tym fakcie jej nie informowali, iż klient próbuje nawiązać kontakt. Podniosła także, iż w trakcie spotkania z [REDAKTURA] reprezentującym skarżącego w trakcie rozmowy nie zaprzeczyła błędem jakie miały miejsce w postępowaniu sądowym i egzekucyjnym, trudno jednak było dojść do jakiegokolwiek konsensusu ponieważ postawa [REDAKTURA] była nieprzejednana w stosunku do niej. Obwiniona w związku z przyjęciem odpowiedzialności za znamieny błąd oznaczenia strony zgłosiła wniosek o dobrowolne poddanie się karze. Pismem z dnia 7.08.2013 r. podtrzymała swoje stanowisko w sprawie oraz wniosła o ukaranie jej karą upomnienia z art. 65 §1 pkt 1 ustawy o radcach prawnych. Podniosła ona także iż jest to pierwsze takie postępowanie dyscyplinarne w trakcie wykonywania przez nią zawodu radcy prawnego, a kara upomnienia jest najbardziej adekwatną karą do popełnionego czynu.

Dnia 5 marca 2014 r. w sprawie o sygnaturze akt OSD 62/13 Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego oraz przeprowadzeniu rozprawy, ujawnionym i dopuszczonym w poczet dowodów wydał Orzeczenie, na mocy którego uznał r. pr. [REDAKTURA] winną popełnienia zarzucanych czynów oraz na podstawie art. 65 ust. 1 pkt. 1 ustawy o radcach prawnych wymierzył jej karę upomnienia.

W dniu 14 kwietnia 2014 r. pokrzywdzony – [REDAKTURA] wniósł do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych za pośrednictwem Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego przy OIRP [REDAKTURA] odwołanie od powyższego orzeczenia Sądu Dyscyplinarnego z dnia 5 marca 2014 r. zarzucając mu:

1. obrazę przepisów postępowania, która miała wpływ na treść orzeczenia, tj.:

273

- naruszenie przepisu art. 387 § 2 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych polegające na uwzględnieniu przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wniosku obwinionej o dobrowolne poddanie się karze i wydanie orzeczenia skazującego zgodnego z tym wnioskiem pomimo nieuwzględnienia stanowiska pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia bez przeprowadzenia postępowania dowodowego;

- naruszenie przepisu art. 413 § 2 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych przejawiające się w naruszeniu ustawowej konstrukcji orzeczenia skazującego ustanowionej przepisem art. 412 § 2 kpk, poprzez wymierzenie w orzeczeniu jednej „zbiorczej” kary dyscyplinarnej za więcej niż jedno przewinienie dyscyplinarne

2. rażąco niewspółmierność kary upomnienia wymierzonej obwinionej za przypisane jej przewinienia dyscyplinarne.

Dnia 8 grudnia 2014 r. obwiniona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie w odpowiedzi na odwołanie pokrzywdzonego, w której to wnioskowała o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia.

W efekcie wniesionego przez pokrzywdzonego środka odwoławczego dnia 17 grudnia 2014 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny [redacted] uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [redacted] z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt OSD 63/13, a sprawa została skierowana do ponownego rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny [redacted]

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego oraz zebrany na rozprawach, ujawnionym i dopuszczonym w poczet dowodów, ustalił, co następuje:

W dniu 10 grudnia 2012 r. pokrzywdzony [redacted] złożył zawiadomienie o popełnieniu przez radcę prawnego [redacted] czynów podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Dowód:

- skarga (k. 1-7);

W dniu 16.04.2010 r. pokrzywdzony zawarł z obwinioną umowę współpracy w celu realizacji zlecenia w postaci windykacji należności od dłużników – [redacted] oraz [redacted] prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą [redacted]. W celu realizacji umowy tego samego dnia pokrzywdzony udzielił

- naruszenie przepisu art. 387 § 2 kpk w związku z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych polegające na uwzględnieniu przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wniosku obwinionej o dobrowolne poddanie się karze i wydanie orzeczenia skazującego zgodnego z tym wnioskiem pomimo nieuwzględnienia stanowiska pokrzywdzonego, co w konsekwencji doprowadziło do wydania orzeczenia bez przeprowadzenia postępowania dowodowego;
 - naruszenie przepisu art. 413 § 2 kpk w zw. z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych przejawiające się w naruszeniu ustawowej konstrukcji orzeczenia skazującego ustanowionej przepisem art. 412 § 2 kpk, poprzez wymierzenie w orzeczeniu jednej „zbiorczej” kary dyscyplinarnej za więcej niż jedno przewinienie dyscyplinarne
2. rażąco niewspółmierność kary upomnienia wymierzonej obwinionej za przypisane jej przewinienia dyscyplinarne.

Dnia 8 grudnia 2014 r. obwiniona przedstawiła swoje stanowisko w sprawie w odpowiedzi na odwołanie pokrzywdzonego, w której to wnioskuje o utrzymanie w mocy zaskarżonego orzeczenia.

W efekcie wniesionego przez pokrzywdzonego środka odwoławczego dnia 17 grudnia 2014 r. Wyższy Sąd Dyscyplinarny [REDAKTOWANE] uchylił zaskarżone orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego [REDAKTOWANE] z dnia 5 marca 2014 r., sygn. akt OSD 63/13, a sprawa została skierowana do ponownego rozpoznania przez Okręgowy Sąd Dyscyplinarny [REDAKTOWANE].

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny po zapoznaniu się z materiałem dowodowym zgromadzonym w sprawie przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego oraz zebranych na rozprawach, ujawnionych i dopuszczonych w poczet dowodów, ustalił, co następuje:

W dniu 10 grudnia 2012 r. pokrzywdzony [REDAKTOWANE] złożył zawiadomienie o popełnieniu przez radcę prawnego [REDAKTOWANE] czynów podlegających odpowiedzialności dyscyplinarnej.

Dowód:

- skarga (k. 1-7);

W dniu 16.04.2010 r. pokrzywdzony zawarł z obwinioną umowę współpracy w celu realizacji zlecenia w postaci windykacji należności od dłużników – [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] prowadzących działalność gospodarczą w formie spółki cywilnej pod nazwą [REDAKTOWANE]. W celu realizacji umowy tego samego dnia pokrzywdzony udzielił

obwinionej, r. pr. [REDAKTOWANE] pełnomocnictwa ogólnego do reprezentowania go przed sądami powszechnymi wszystkich instancji, organami egzekucyjnymi oraz organami administracyjnymi oraz niezwłocznie dostarczył obwinionej wszelkie niezbędne do prowadzenia sprawy dokumenty.

Dowód:

- umowa o współpracy z dnia 16.04.2010 r. (k. 8-9),
- pełnomocnictwo z dnia 16.04.2010 r. (k. 10),
- zeznania świadka [REDAKTOWANE] z dnia 05.08.2013 r.

Dnia 10.11.2010 r. obwiniona wniosła do Sądu Rejonowego [REDAKTOWANE] XVI Wydział Cywilny pozew o zapłatę przeciwko [REDAKTOWANE] oraz [REDAKTOWANE] na łączną kwotę 56 937,32 zł. W wyniku powyższego pozwu dnia 26.11.2010 r. tamtejszy Sąd wydał Nakaz Zapłaty w postępowaniu upominawczym zgodny z treścią pozwu, nakazujący [REDAKTOWANE] oraz błędnie oznaczonemu [REDAKTOWANE] solidarnie zapłacić na rzecz powoda kwotę główną w wysokości 57 490,94 zł oraz kwotę 4 319,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Dnia 26.01.2011 r. przedmiotowemu orzeczeniu została nadana na mocy postanowienia klauzula wykonalności.

Dowód:

- akta sprawy Nc-e 526865/10 (k. 20-23),

Obwiniona w konsekwencji uzyskania tytułu wykonawczego skierowała sprawę na drogę postępowania egzekucyjnego. Sprawa toczyła się przed Komornikiem Sądowym przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE] pod sygnaturą akt KM 449/11.

Dowód:

- wniosek o wszczęcie egzekucji z dnia 11.02.2011 r. (k. 37)

- postanowienie Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTOWANE] z dnia 12.03.2012 r. (k. 28),

W toku postępowania egzekucyjnego obwiniona dowiedziała się o zaistniałym błędzie. Dnia 09.05.2011 r. wystąpiła do komornika prowadzącego sprawę o zawieszenie postępowania egzekucyjnego w stosunku do obu dłużników, a następnie dnia 23.02.2012 r. wystąpiła z wnioskiem o sprostowanie wydanego nakazu zapłaty poprzez wykreślenie danych pozwanego [REDAKTOWANE] i wpisaniu w jego miejsce [REDAKTOWANE]. Powyższy wniosek dnia 27.02.2012 r. został przez Sąd Rejonowy [REDAKTOWANE] VI Wydział Cywilny oddalony.

Dowód:

- wniosek o zawieszenie postępowania z dnia 09.05.2011 r. (k. 24),
- pismo z dnia 23.02.2012 r. (k. 25),

- postanowienie z dnia 27.02.2012 r. (k. 26),

Dnia 02.03.2012 r. obwiniona skierowała do Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym [REDAKTURA] wniosek o podjęcie zawieszonoego postępowania egzekucyjnego, umorzenie postępowania egzekucyjnego w stosunku do dłużnika [REDAKTURA] oraz kontynuowanie postępowania egzekucyjnego w stosunku do dłużniczki [REDAKTURA], co komornik uczynił na mocy postanowienia z dnia 12.03.2012 r.

Dowód:

- pismo z dnia 02.03.2012 r. (k. 92),
- postanowienie z dnia 12.03.2012 r.,

Dnia 19.03.2012 r. pokrzywdzony wypowiedział udzielone r. pr. [REDAKTURA] pełnomocnictwo, natomiast dnia 04.04.2012 r. pan [REDAKTURA] rozwiązał umowę o współpracy z dnia 16.04.2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym [REDAKTURA] umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie o sygnaturze akt TZ KM 449/11 z dniem 12.12.2012 r.

Dowód:

- pismo z dnia 19.03.2012 r. (k. 11),
- pismo z dnia 04.04.2012 r. (k. 99),

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny zważył co, następuje:

Zgromadzony w niniejszej sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do wydania orzeczenia w sprawie, a dokonane ustalenia faktyczne potwierdzają, iż obwiniona dopuściła się przewinienia dyscyplinarnego z art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65), w związku z art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

W pierwszej kolejności zaznaczyć należy, że bezspornym jest fakt popełnienia przez obwinioną [REDAKTURA] w toku prowadzenia zleconej jej przez pokrzywdzonego sprawy szeregu błędów w tym m.in. błędu w postaci nieprawidłowego oznaczenia jednego z pozwanych, co w konsekwencji doprowadziło do wydania przez Sąd rozpoznający sprawę tytułu wykonawczego przeciwko de facto nieistniejącemu dłużnikowi oraz zawieszenia egzekucji przeciwko obu dłużnikom pomimo, iż nic nie stało na przeszkodzie aby egzekucja była prowadzona przeciwko [REDAKTURA]

Na podstawie odesłania z art. 74¹ ustawy o radcach prawnych w kwestiach nieuregulowanych niniejszą ustawą zastosowanie mają przepisy kodeksu postępowania karnego. W odniesieniu do wniosku obwinionej, aby wyjaśnić wszelkie niejasności oraz motywy będące podstawą niniejszego orzeczenia, w pierwszej kolejności należy rozgraniczyć dwie oddzielne instytucje uregulowane przepisami kodeksu postępowania karnego, a mianowicie dobrowolne poddanie się odpowiedzialności karnej z art. 387 kpk oraz wnioski o skazanie bez rozprawy z art. 335 kpk. Obie wskazane instytucje stanowią wyraz zasady szybkości postępowania i mają na celu umożliwienie obwinionemu uzyskania rozstrzygnięcia bez konieczności przeprowadzania całego postępowania. Przytoczone przepisy odnoszą się jednak do różnych etapów postępowania i dlatego też różnie określają przesłanki możliwości ich zastosowania. Niemniej jednak, trzeba zauważyć, iż oba przytoczone przepisy wyraźnie stwierdzają, że sąd rozpoznający sprawę ma możliwość ich zastosowania tylko w przypadku, gdy wydanie orzeczenia zgodnego z wnioskiem obwinionego wypełni cele postępowania. Ustawodawca pozostawił, więc w kompetencji sądu ocenę czy wszystkie okoliczności popełnienia czynu zostały dostatecznie wyjaśnione oraz czy zawnioskowana kara w pełni zrealizuje wszystkie stawiane jej na płaszczyźnie teorii nauk prawnych cele.

W przedmiotowej sprawie Sąd uznał, że niewystarczające dla celów postępowania dyscyplinarnego byłoby wymierzenie obwinionej kary wnioskowanej przez Zastępcę Rzecznika Dyscyplinarnego w postaci upomnienia oraz stwierdził, że w sprawie pozostały kwestie wymagające dalej idącego wyjaśnienia. Zaznaczyć należy, że spośród katalogu kar dyscyplinarnych grożących radcy prawnemu za popełnienie przewinienia, kara upomnienia znajduje się na pierwszym jego miejscu jako kara najmniej surowa. Głównymi celami stawianymi karze w postępowaniu karnym są natomiast cele prewencyjne oraz cele sprawiedliwościowo-restytucyjne.

Zgodnie z wiedzą sądu obwiniona nie wyraziła skruchy wobec samego pokrzywdzonego poprzez przeproszenie go, a w toczącym się postępowaniu jej postawa była bierna. W związku z powyższym nie można uznać więc, że wszystkie cele kary – w szczególności cel prewencyjny oraz sprawiedliwościowy - zostałyby zrealizowane w wyniku wymierzenia kary upomnienia, a tym samym nie sposób było przychylić się do wniosku obwinionej. Powyższe potwierdzają również wyjaśnienia na piśmie które złożyła obwiniona chociażby wskazując iż uznaje jedynie częściowo swój błąd, w których także trudno doszukać się postawy wskazującej na chęć polubownego zakończenia sporu. W trakcie trwającego postępowania obwiniona również nie przeprosiła Skarżącego.

Sąd zauważa, iż obwiniona co prawda przyjęła na siebie odpowiedzialność za popełniony błąd w oznaczeniu strony postępowania stanowiący naruszenie art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, jednak zdaniem Sądu rozważenia wymagała również kwestia naruszenia art. 27 ust. 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego, a mianowicie

niedotrzymanie obowiązku informowania klienta o przebiegu sprawy i jej wyniku w sposób ustalony z klientem, jak również naruszenia art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego poprzez podejmowanie działań nakierowanych na naprawienie swojego błędu przez obwinioną z zwłoką, a tym samym nienależyte reprezentowanie interesów pokrzywdzonego.

Zgodnie z przedstawionymi przed strony dokumentami oraz złożonymi wyjaśnieniami Sąd ustalił, iż obwiniona dowiedziała się o swoim błędzie najpóźniej w dniu 09.05.2011 r., czyli w dniu złożenia wniosku o zawieszenie postępowania egzekucyjnego, lecz do dnia 23.02.2012 r., tj. do dnia złożenia wniosku o sprostowanie nakazu zapłaty, w żaden sposób nie podjęła próby naprawienia pomyłki. W toku postępowania obwiniona nie podała również żadnego uzasadnienia takiego działania. W ocenie Sądu nie sposób jest uznać, że czynność ta, podjęta przeszło 9 miesięcy po podjęciu wiadomości o zaistniałym błędzie została dokonana bez naruszenia interesów klienta.

Tłumaczenia obwinionej o natłoku pracy w kancelarii oraz „masowości” prowadzonych spraw w żaden sposób nie usprawiedliwiają jej działań, w szczególności przytaczając fakt, iż postępowanie egzekucyjne zostało przez nią zawieszono niemal natychmiast, natomiast wnioski o sprostowanie nakazu zapłaty skierowała ona do sądu dopiero 9 miesięcy później. Nawet po otrzymaniu postanowienia sądu z dnia 27.02.2012 r. nie dokonała ona niezbędnej dla ochrony interesów jej klienta czynności, jaką byłoby złożenie pozwu przeciwko faktycznemu dłużnikowi w sprawie.

W przedmiotowej sprawie, Sąd uznał również za istotną kwestię braku kontaktu i sprawozdawczości ze strony obwinionej względem jej mocodawcy. Zawód radcy prawnego jako zawód zaufania publicznego odznacza się niezwykle dużą wagą, a stawiane mu wymogi etyczne stanowią tego odzwierciedlenie. Jedną z głównych wartości najczęściej podkreślanych w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego jest daleko idące zaufanie, które powinno łączyć mocodawcę z pełnomocnikiem. Oprócz podejmowania starań o ochronę interesów klienta radca prawny ma również obowiązek udzielania mu wszelkich niezbędnych informacji o przebiegu prowadzonych spraw. W niniejszej sprawie strony zgodnie twierdzą, że nigdy nie doszło między nimi do spotkania, jakkolwiek kontakt był bardzo ograniczony. Sąd uznał, że również wyjaśnienia obwinionej jakoby nie otrzymywała informacji od współpracowników o próbach kontaktowania się z nią przez pokrzywdzonego, nie usprawiedliwiają dlaczego próby takiej sama nie podjęła. Kwestia zaistniałego błędu była niezwykle istotna dla dalszego przebiegu sprawy, a tym samym dla interesów pokrzywdzonego. W ocenie sądu obwiniona powinna była nie tylko poinformować osobiście pokrzywdzonego o fakcie, popełnienia błędu, lecz również szeroko wytłumaczyć całokształt zaistniałej sytuacji, uwzględniając jej konsekwencje i możliwości sprostowania. Sąd uznał również, że przytoczona przez obwinioną w piśmie z dnia 06.08.2013 r. okoliczność jakoby poinformowała pokrzywdzonego o błędzie w oznaczeniu strony nie została w toku postępowania dostatecznie

udowodniona, równocześnie podkreślając ponownie, że sama informacja, iż „w nakazie zapłaty jest błąd” również nie stanowiłaby realizacji obowiązku prowadzenia sprawy z należytą starannością oraz udzielania informacji klientowi.

Odnosząc się do stawianego obwinionej zarzutu błędnego wyliczenia kwoty głównej należności oraz błędnego oznaczenia podstaw wyliczenia kwoty odsetek ustawowych, Sąd uznał że fakt zaistnienia błędu w oznaczeniu kwoty głównej jak również ustawowo przysługujących pokrzywdzonemu należności odsetkowych za dostatecznie udowodnione. Sąd stwierdził jednak, że nie można mówić o dopuszczeniu się dwóch oddzielnych czynów niedbalstwa ze strony obwinionej lecz należy uznać, że zarówno błąd w oznaczeniu strony pozwanej jak i błędy obliczeniowe zawarte w pozwie wynikają rzeczywiście z niedbalstwa przy sporządzaniu całego pozwu. Niewłaściwym byłoby rozbijanie czynności jaką jest złożenie pozwu w sprawie zawierającego błędy na wiele czynów, które w istocie wynikają z jednego zdarzenia. Sama obwiniona w składanych wyjaśnieniach nadmienia, że wiele dokumentów sporządzanych jest w kancelarii przez innych pracowników, a ona sama tylko „podpisuje” pisma. Należy więc uznać, że błąd obwinionej polegał na zaniechaniu sprawdzenia dokumentu, pod którym się podpisała i za który przyjęła odpowiedzialność tym samym.

W ocenie Sądu sposób zachowania się obwinionej w okresie od 09.11.2010 r. do 21.03.2012 r. niewątpliwie wyczerpują znamiona przewinienia dyscyplinarnego. Sąd podzielił jednak argumenty przytoczone przez pełnomocnika obwinionej w piśmie z dnia 08.12.2014 r. dotyczące jedności popełnionego przez obwinioną czynu. Na gruncie obowiązującego prawa odpowiedzialność dyscyplinarna radcy prawnego wynika z dyscyplinarnego z art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach, natomiast uregulowania zawarte w Kodeksie Etyki Radcy Prawnego stanowią *lex specialis* do regulacji ustawowych. Fakt przytoczenia zarówno art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego jako okoliczności uzasadniającej odpowiedzialność dyscyplinarną obwinionej nie ma wpływu na fakt, że *de facto* wynika ona z przytoczonego wcześniej art. 64 ust. 1 ustawy o radcach prawnych. Naruszenie, którego dopuściła się obwiniona pomimo swojej rozpiętości czasowej stanowiło jednak szerokie zakresowo przewinienie prowadzenia sprawy bez należytej staranności, tj. przewinienia z art. 6 ust. 1 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego.

Uznając więc obwinioną radcę prawnego [REDAKTED] za winną popełnienia zarzucanego jej czynu, tj. naruszenia art. 64 ust 1 ustawy z dnia 6 lipca 1982 o radcach prawnych (Dz.U. 1982 Nr 19, poz. 145, tj. Dz.U. 2010 Nr 10, poz. 65), w związku z art.1, art. 6 ust 1 oraz art. 28 ust 5 Kodeksu Etyki Radcy Prawnego Okręgowy Sąd Dyscyplinarny wymierzył obwinionej karę dyscyplinarną w postaci kary pieniężnej w wysokości 10 000,00 zł.

Sąd wziął pod uwagę, wszystkie okoliczności sprawy, postawę obwinionej i uznał, iż orzeczona kara jest współmierna do stopnia zawinienia oraz, że obwiniona zrozumie swój błąd i w przyszłości dołoży należytej staranności do wszystkich podejmowanych czynności oraz do prowadzonych spraw.

Orzeczenie o kosztach postępowania oparto o art. 70⁶ ustawy o radcach prawnych mając ma względzie, iż wydane zostało orzeczenie o ukaraniu.

Orzeczenie nie jest prawomocne, służy od niego prawo wniesienia odwołania do Wyższego Sądu Dyscyplinarnego przy Krajowej Izbie Radców Prawnych [REDACTED] w terminie 14 dni od dnia doręczenia odpisu orzeczenia wraz z uzasadnieniem za pośrednictwem tutejszego Sądu.

Laura Mendi

Andrzej Czaras

Andrzej Czaras